

Rămășița și lumina în slava ei crescândă

Joi, 27 aprilie 2006

Donald K. Short

În Cuvântul lui Dumnezeu nu există hrană mai tare decât solia celor trei îngerii. Doar persoanele mature au ochi destul de buni să suporte slava ei deplină. Cei care aleg să rămână copii, hrănindu-se cu lapte, vor fi cei care vor "bea din vinul mâniei lui Dumnezeu" și nu vor putea rezista "în fața Mielului" (Apocalips 14,6-12). Domnul Isus a încercat să explice acest adevăr când zugrăvea evenimentele sfârșitului. Când spunea "Vai de femeile însărcinate și de cele care vor alăpta în zilele acelea," (Matei 24, 19.20) se referea oare în realitate la așa ceva? Și când apela la ascultătorii Săi spunând "rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna sau într-o zi de sabbat" interesul Lui era pentru greutățile anotimpului frigos sau călcarea sabbatului? Toate aceste afirmații sunt în tiparul Apocalipsei, când "urâciunea pustirii" își va atinge apogeul.

Nu există aici un adevăr mai profund? Spunea Isus oamenilor de atunci, și mai important, ne spune El nouă acum, că cei mici, care depind de mama lor, sunt în pericol și nu pot supraviețui în timpul urgiilor sfârșitului? Doar cei care au ajuns la unitatea credinței, având o autentică cunoaștere a Fiului lui Dumnezeu, cei care au crescut și au ajuns la plinătatea staturii lui Hristos, doar ei vor putea rămâne în picioare în timpul acelei strâmătorări teribile, așa cum nu a fost de la întemeierea lumii (Efeseni 4,13; Matei 24,21). Și când a spus "iarnă," se referea El oare la zăpadă și gheață? Nu se referea oare la o vreme când adevărul doarme, când nu există creștere, nici roade, o vreme stearpă? Un popor care va trebui să fugă într-o astfel de vreme nu va avea resurse spirituale, fiind prins în simbolurile reci ale unui sabbat legalist, așa de evidente la evrei. Ei îl disprețuiau pe Isus pentru atitudinea Lui față de sabbat, deoarece pierduseră adevărul spiritual despre sabbat. Aceleași pericole ne pândesc și pe noi.

Ar trebui să înțelegem că atunci când Hristos încerca să spună iudeilor că vinul nou nu poate fi pus în burdufuri vechi, El stabilea de fapt un principiu. El proclama conceptul vital că adevărul nu este static. El ori se dezvoltă, ori se alterează. Caracterul lui Dumnezeu va continua să fie descoperit pentru veșnicie.

Eternitatea va fi o continuă dezvoltare, o veșnică înaintare și progres. Caracterul lui Dumnezeu trebuie văzut în acest context. Chiar omul muritor poate înțelege, cu capacitățile

lui limitate, că universul este infinit, și se extinde în armonie cu voința unui Creator infinit. Aceasta este baza pentru minunile de nebănuire ale unui nou pământ, recreat după ștergerea păcatului. Dar pentru moment, la "sfârșitul timpului," când "taina lui Dumnezeu se va sfârși," înțelegerea noastră trebuie să se dezvolte. Universul așteaptă.

Ca o palidă ilustrație, să ne gândim la lucrările care au loc la construirea unei case. Mai întâi este necesar să se pună temelia. Apoi se toarnă podeaua, se ridică pereții, și în cele din urmă se pune acoperișul. Fiecare fază o pregătește pe cea următoare, ca lucrarea să poată fi terminată.

Dar să presupunem că excavatorul baricadează zona construcției pe care a pregătit-o, și o declară zonă interzisă pentru toată lumea. El ridică în jurul zonei un gard de sârmă ghimpată. Nu acceptă ca altcineva să intre și să distrugă simetria pe care a realizat-o el cu sudoare. Cum își permit unii să vină aici să descarce cărămidă, nisip, lemn și tot felul de materiale pe locul pe care el l-a nivelat așa frumos? Nu a fost el angajat să niveleze terenul și nu și-a făcut el meseria cum trebuie? O astfel de situație cere ceva gimnastică mentală pentru a putea fi acceptată. Cu toate că nu este prea rău aleasă. Există în istoria sacră o paralelă la ea.

Poporului evreu i s-a dat profeție după profeție ca să fie pregătit pentru apariția lui Mesia. El urma să aducă înnoire. Tot serviciul sanctuarului și sistemul vechiului legământ urmăreau pregătirea unui teren pe care urma să se clădească un templu veșnic al adevărului. Serviciul tipic al umbrei era temelia pentru minunata structură viitoare.

Dar ei, ca excavatorul din ilustrație, s-au baricadat în sistemul lor spre a-l feri de întinare. Însă presiunea pentru schimbare era prea mare. Deși ei au ignorat toate explicațiile și avertizările, construcția trebuia să continue. Piatra din capul unghiului fusese adusă pe teren, iar opozanții, care considerau că terenul este suficient, au fost zdrobiți de ea. Progresul cerea ca edificiul să fie ridicat pe "temelia apostolilor și profeților, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos" (Efeseni 2,20).

Sărăcia intelectuală și orbirea lor spirituală era o casetă video despre Laodicea. Ei erau "bogați" și nu aveau nevoie de nimic. În mintea lor nu era nici un dubiu, erau copiii lui Avraam; își îndepliniseră mandatul divin. Cunoșteau adevărul. Învățaseră multe în robie. Prosperitatea și supraviețuirea lor ca popor erau legate inseparabil de ritualurile care îi făcuseră un popor. Dar nebunia lor le-a adus o mare nenorocire. Ei au ridicat un zid, o baricadă de mulțumire de sine care i-a despărțit de Dumnezeu.

În zelul de a proteja zona de construcție, întregul lor sistem de mântuire a devenit citadela Satanei. El a devenit constructorul, iar ei agenții lui, echipa de salahori. Templul și ritualurile lui au devenit un scop în sine atunci când preoții au pierdut contactul cu Dumnezeu. Imensa pervertire a adevărului era uluitoare. Ei au grămădit mana vie, dar aceasta s-a stricat. "Ei l-au jefuit pe Dumnezeu de slava Lui, și au înșelat lumea printr-o evanghelie contrafăcută." Mijloacele de mântuire alese de Dumnezeu au fost deturnate de Satana. Manifestarea vizibilă a viului Dumnezeu, care fusese odată între ei, oferind

binecuvântare serviciilor de la sanctuar, acum dispăruse. Vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului a adus bezna peste națiune.

Ne-am putea mira cum a fost posibil să vină peste ei o astfel de orbire. Cum de nu au putut să-și recunoască răutatea? Chiar sistemul clădit cu scopul de a-L descoperi pe Mesia este manipulat spre a-L putea lepăda și ucide. Ce s-a întâmplat odată în istoria sacră este un avertisment pentru Israelul spiritual în vremea când sanctuarul urmează să fie curățit.

Serviciul din sanctuar dat de Dumnezeu lui Israel și păzit secole de-a rândul, era confruntat acum cu o schimbare radicală. Celor care le lipsea "alifia pentru ochi" li se părea că "noul" va distruge "vechiul." Cu luneta vremii pe care o posedăm, noi vedem bine că nimic nu a fost distrus, ci doar împlinit. Adevăratul Miel spunea clar: "Nu am venit să stric, ci să împlinesc... Adevărat, adevărat vă spun, până nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile" (Matei 5, 17.18). Dar așa ceva era greu de acceptat.